USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **B. K.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2010, č. j. OAM - 648/VL - 10 - P12 - R2 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2011, č. j. 2 Az 19/2010 - 59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se původně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2006, č. j. OAM - 648/VL - 10 - HA08 - 2006, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť toto rozhodnutí považoval za nezákonné. Správní žalobu podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové tento soud odmítl usnesením ze dne 20. 4. 2007, č. j. 29 Az 13/2007 - 31. O kasační stížnosti podané žalobcem proti tomuto rozsudku rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 9. 2007, č. j. 9 Azs 156/2007 - 51, kterým bylo kasační stížností napadené usnesení zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení Krajskému soudu v Hradci Králové. Ten ve věci vydal dne 19. 11. 2007 nový rozsudek sp. zn. 29 Az 58/2007, jímž rozhodnutí správního orgánu zrušil.

[2] Na základě zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové vydal pak žalovaný dne 12. 7. 2010 nové rozhodnutí č. j. OAM - 648/VL - 10 - P12 - R2 - 2006, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil. V odůvodnění žalovaný uvádí, že žalobce během správního řízení uvedl, že k odchodu z vlasti ho přiměly obavy, že by v zemi svého původu mohl být vystaven pronásledování kvůli své činnosti pro gruzínskou Stranu práce ze strany neznámých osob, které jsou dle přesvědčení žadatele napojeny na vládu prezidenta Saakašviliho. Žalobce pro stranu shromažďoval informace o porušování lidských práv ze strany vládní garnitury, a doma jej opakovaně vyhledali ozbrojenci a požadovali po něm zanechání aktivit pro tuto stranu. Neúspěšně se obracel na policii, činy ozbrojenců však byly klasifikovány jako majetkové. Žalovaný shledal, že členství žalobce v uvedené straně nemělo takovou povahu a intenzitu, aby bylo možno považovat za pravděpodobné, že by se stal kvůli této své činnosti terčem pronásledování a útoků ze strany politických přívrženců M. Saakašviliho. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádnou kauzu, ke které by byl shromáždil významné informace, žalobcova vyjádření si v jednotlivých pohovorech protiřečila, například pokud jde o to, jak bylo s informacemi nakládáno dál. Tvrzení žalobce o tom, že byl napaden kvůli jeho členství ve Straně práce v letech 2003 a 2006, bylo podle žalovaného zpochybněno jeho vyjádřeními o tom, jak byla napadení vyšetřována policií a jak je na policii oznámil. Žalovaný zhodnotil také vývoj politické situace v Gruzii. Z informací o zemi původu vyplývá, že v současnosti je Strana práce dobře etablovanou opoziční stranou, která při volbách v květnu 2008 získala 7,46 % hlasů, stala se parlamentní stranou a získala 6 poslaneckých mandátů. Žalobcem tvrzená komplikovaná osobní situace, problémy v hledání práce, nebo jeho snaha vytvořit zde zázemí pro léčbu sestry, která je nemocná, také nejsou podle žalovaného pronásledováním. Pokud se týká humanitárního azylu, žalovaný přihlédl k věku i zdravotnímu stavu žalobce, jeho osobní, rodinné, ekonomické i sociální situaci, nicméně žádné důvody hodné zvláštního zřetele podle něj žalobce neuvedl. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany, ve vztahu k hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání z obdobných důvodů jako v případě azylu. Vypořádal se i s otázkou možného ozbrojeného konfliktu, který podle něj minimálně od října 2008, kdy Ruská federace stáhla své jednotky z Gruzie, neprobíhá.

[3] Toto rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou, kterou opíral o tvrzení, že na základě rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2007, sp. zn. 29 Az 58/2007, bylo prokázáno jeho členství v Gruzínské straně práce. Úkolem žalovaného, vázaného v dalším řízení tímto rozsudkem, pak bylo zjištění povahy tohoto členství a intenzity jeho členských aktivit. Žalovaný však dospěl na základě doplňujících pohovorů k závěru, že intenzita práce žalobce pro stranu práce nebyla taková, aby mu mohlo hrozit pronásledování ze strany státních orgánů, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť jasným způsobem popsal situaci svého pronásledování v zemi původu. Navíc žalovaný, přes závaznost právního názoru Krajského soudu v Hradci Králové nadále samotné členství žalobce ve Straně práce zpochybňuje. Rozhodnutí žalovaného tedy podle žalobce nevyšlo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, neboť nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k případu a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby z důvodů obsažených v jeho rozhodnutí. Při svém hodnocení se žalovaný podle svého názoru nedopustil žádné nezákonnosti a žalobce jeho postupem nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[5] Podanou správní žalobu Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 7. 10. 2011, č. j. 2 Az 19/2010 - 59. V odůvodnění tohoto rozhodnutí poukázal soud na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozhodnutí č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, podle něhož jsou v řízení o azyl pro posouzení naplnění zákonných podmínek a pro rozsah dokazování rozhodující žadatelem uváděné důvody v jeho žádosti či při pohovoru nebo jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Městský soud v Praze konstatoval, že žalobce je členem Gruzínské strany práce počínaje 5. 1. 2006. Zároveň také uvedl, že oproti dokumentu nazvanému „Stranické hledisko Gruzínské strany práce ze dne 6. 6. 2006“ předloženého žalobcem se postavení Strany práce v Gruzii změnilo. Strana se stala etablovanou stranou s parlamentním zastoupením a prosté členství ve straně není důvodem k pronásledování. Žalobce přitom není členem vedení strany, a to ani na regionální úrovni. O tom, že ze strany státních orgánů žalobce není v zemi původu pronásledován, svědčí i skutečnost, že bez jakýchkoliv problémů 9. 5. 2006 opustil Gruzii společně se svojí sestrou, která se měla podrobit léčbě na území České republiky, jako doprovod. Soud upozornil na to, že žalobce zprvu také akcentoval důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu jako ekonomické a snahu o získání pobytu na území ČR. Až později uvedl členství ve Straně práce a incidenty, ke kterým mělo v letech 2003 a 2006 dojít. Skutečnost, že žalobce měnil výpověď, pokud se týká osob, které se na těchto incidentech měly podílet, činí tvrzení žalobce rozpornými a tudíž nehodnověrnými. Vzhledem k dlouhé časové prodlevě mezi jednotlivými incidenty a datem opuštění Gruzie žalobcem nelze je považovat za události, které jej k opuštění země vedly. Pokud se týká intenzity činnosti pro Stranu práce, žalobce nebyl členem vedení ani na regionální úrovni a pouhý sběr informací, které, jak sám uváděl, nebyly podstatné, nemohl podle názoru Městského soudu v Praze charakterizovat činnost žalobce ve straně jako natolik aktivní, že by se mohl obávat zásahu ze strany státních orgánů vůči své osobě v době, kdy se jednalo o opoziční neparlamentní stranu. Městský soud v Praze rovněž konstatoval, že na politické scéně Gruzie došlo po době vycestování žalobce ze země ke změně. Strana práce se stala etablovanou parlamentní opoziční stranou a členové nemusí mít obavy z důvodu pronásledování za členství v této straně. Ekonomické podmínky v zemi původu a ani skutečnost, že žalobce nemohl získat zaměstnání v oboru, pak nelze pod důvody azylu podřadit.

[6] Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by byl žalobce na území Gruzie pronásledován z důvodu svého členství ve Straně práce, tedy za uplatňování politických práv a svobod. Nebylo ani přiměřeným způsobem prokázáno, že by měl žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b). Jelikož žalobce nebyl členem vedení strany a to ani na regionální úrovni, a jak vyplývá z informací o zemi původu, prostí členové strany práce se v Gruzii nemusejí obávat pronásledování, neshledal soud ani obavu z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod za důvodnou.

[7] Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 z důvodu sloučení rodiny, jelikož žádnému jeho rodinnému příslušníkovi podle § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl azyl udělen. Žalobce nesplňuje ani podmínku pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro jeho udělení. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 12/2003 - 38 na

humanitární azyl nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, přičemž azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele, a žalobce během celého správního řízení žádný takový důvod neuvedl. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť nebylo bez pochyb prokázáno, že by mu v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 téhož ustanovení. Žalobce nesplňuje ani podmínky doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, neboť žádnému jeho rodinnému příslušníkovi podle tohoto ustanovení nebyla doplňková ochrana udělena. S ohledem na výše uvedené přistoupil Městský soud v Praze k zamítnutí správní žaloby rozsudkem ze dne 7. 10. 2011, č. j. 2 Az 19/2010 - 59.

[8] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 27. 10. 2011 kasační stížnost, kterou doplnil podáním ze dne 10. 11. 2011. Stěžovatel odůvodnil svou stížnost tím, že se Městský soud v Praze nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný správní orgán řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména dle § 14 a § 14a zákona o azylu, tedy podmínky pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Stěžovatel ve svých podáních uvedl, že pakliže nebyl v řízení zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měla být jeho tíživá situace posouzena žalovaným a následně městským soudem jako okolnost hodná zvláštního zřetele a měla vést k udělení azylu z humanitárního důvodu, popř. měla být považována za podmínku pro doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu závisí na uvážení správního orgánu, přičemž toto uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující. Právě proto, že v § 14 zákona o azylu není výčet humanitárních důvodů, ale jejich konkretizace je ponechána na uvážení orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení. Stěžovatel dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal podané stížnosti odkladný účinek, jelikož by v opačném případě musel neprodleně opustit Českou republiku, což by pro něj znamenalo nenahraditelnou újmu a mělo za následek nemožnost hájit jeho zájmy a uplatňovat jeho práva v řízení.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti, přičemž byl vázán rozsahem kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud dále posuzoval přijatelnost kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 -

39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že je v zájmu stěžovatele uvést z jakého důvodu či důvodů považuje jím podávanou kasační stížnost za přijatelnou, což v tomto případě stěžovatel neučinil.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[12] Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje, že se Městský soud v Praze nezabýval tím, zda správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž žalovanému vytýká, že řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména podle § 14 a § 14a zákona o azylu, tedy podmínky pro udělení humanitárního azylu, případně doplňkové ochrany, lze uvést následující:

[13] Otázkou udělování humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Smysl tohoto institutu vymezil zdejší soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní" azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*"

[14] Na udělení humanitárního azylu není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). K rozsahu soudního přezkumu Nejvyšší správní soud nejprve v rozsudku 3 Azs 12/2003 - 38 uvedl, že „*správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů*"; ve svém pozdějším rozsudku ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. 4 Azs 31/2003 - 64, zdejší soud doplnil, že je správní orgán, tedy Ministerstvo vnitra, limitován obecným zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně chráněných náležitostí právního a demokratického státu. V posuzované věci Městský soud v Praze postupoval v souladu s výše uvedenými požadavky, rozhodnutí žalovaného přezkoumal z hlediska dodržení příslušných předpisů a shledal, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení a své rozhodnutí ve vztahu k této formě mezinárodní ochrany řádně odůvodnil.

[15] Tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti, že je osobou pronásledovanou za uplatňování politických práv a svobod [§ 12 písm. a) zákona o azylu], respektive má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v Gruzii [§

12 písm. b) zákona o azylu], vyvolává otázku, za jakých podmínek je řadové členství v určitém politickém hnutí či straně v konkrétní zemi způsobilé vyvolat účinky pronásledování či odůvodněného strachu z něj ve smyslu zákona o azylu. Je zřejmé, že tuto otázku je nutno vždy posuzovat zásadně ve vztahu ke konkrétní zemi původu a podle aktuálních informací o postavení členů dané politické strany. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, v němž se tímto problémem zabýval.

[16] V tomto rozsudku, v němž šlo o analogickou situaci žadatele o azyl, který byl příslušníkem politického hnutí v Nigérii, jehož některým příznivcům mohlo za určitých okolností hrozit pro jejich politickou příslušnost věznění až nelidské zacházení, Nejvyšší správní soud konstatoval, že k tomu, aby mohla být životní situace žadatele o azyl právně kvalifikována jako pronásledování či odůvodněná obava z pronásledování, by bylo třeba, aby bylo „přiměřeně pravděpodobné“, že stěžovatel bude v případě návratu do země původu čelit pronásledování pro příslušnost ke hnutí. Přiměřenou pravděpodobnost Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozhodnutí rozvedl takto: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.*“

[17] Jestliže stěžovatel podle svých tvrzení, a také pro dlouhou nepřítomnost v zemi původu, není ani „méně prominentním členem“, jedná se o běžného řadového člena hnutí. Z informací o politické situaci v zemi vyplývá, že u řadového člena této strany není pronásledování v současné době „přiměřeně pravděpodobné“, jak to podrobně odůvodnil žalovaný i městský soud. V tomto kontextu odkazuje Nejvyšší správní soud i na skutečnost, že Strana práce je v Gruzii již etablovanou stranou s parlamentním zastoupením. Pokud tedy Městský soud v Praze dal za pravdu tvrzením žalovaného, nedopustil se tím v tomto případě žádného pochybení.

[18] Co se týká námitky, že v případě stěžovatele jsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody pro takový postup neshledal. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu by muselo být splněno, že stěžovateli hrozí „skutečné nebezpečí“ takového zacházení. Tomuto pojmu je nutno rozumět tak, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Toto ustanovení je nutné vykládat tak, že ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Jestliže Nejvyšší správní soud dospěl výše k závěru, že u řadového člena hnutí zatčení z tohoto důvodu nelze považovat za „přiměřeně pravděpodobné“, je jasné, že řadové členství v tomto hnutí nevytváří ani „skutečné nebezpečí“ zatčení, neboť test „reálného nebezpečí“ je vůči stěžovateli přísnější než test „přiměřené pravděpodobnosti“.

[19] Ani ostatní skutečnosti způsobilé založit vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu nejsou dány. Stěžovatel není v Gruzii vyšetřován, stíhán ani odsouzen, uložení nebo vykonání trestu smrti mu tedy nehrozí, stejně jako nehrozí vážné ohrožení stěžovatelova života nebo jeho důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi původu. Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak musely být splněny minimálně stejné podmínky, jako jsou ty, které Nejvyšší správní soud uvádí výše u bodů [18] až [20]. Ani v tomto ohledu nevybočil městský soud z ustálené judikatury zdejšího soudu a postupoval plně v souladu s ní. Jiné potenciální hrozby pro stěžovatele v případě jeho návratu, jimiž by se Česká republika měla zabývat, aby dodržela své mezinárodní závazky, pak nejsou patrné.

[20] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daném § 104a s. ř. s. tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Daná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani nejsou judikaturou řešeny rozdílně. Městský soud v Praze postupoval v souladu s touto ustálenou judikaturou. Důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu ani zásadní pochybení Městského soudu v Praze nebyly shledány. Na tomto základě tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[21] Stěžovatelovou žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

[23] Na základě žádosti žalobce o ustanovení zástupce mu byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011 ustanovena zástupkyně Mgr. Liliana Křístková, advokátka se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně hotových výdajů stát. Podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka odpovídající dani z přidané hodnoty 480 Kč, celkem tedy 2880 Kč. K zaplacení uvedené částky stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu